

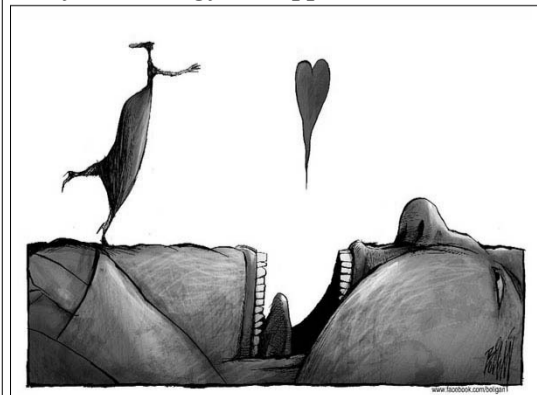
Legyünk végre „zsidók”!

(folytatás az első oldalról)

Amikor szerte a Kárpát-medencében emlékeznek a népek Trianonra, a szónokok nagy ívű mondanivalója nem sokkal ér többet parajdi hősiünk idézett gondolatainál. S talán annyit sem ér, hiszen a forradalom hevében „bibliás hangulatba” került emberünk a szilvórium mennyisége ellenére is el tudta mondani, amit elmondott, ám az emlékező szónokok évről évre ugyanazokat a sületlenségeket, hangzatos, de a húszas éveket idéző gondolatokat ismételtetik. Nem gondolnak bele, hogy ennyik év alatt az etnikai egyensúly lehetetlenné tesz csaknem minden határmódosítást, s arra sem gondolnak, hogy mi lehetne a sikeres megoldás Trianon kérdésében. Mert megoldás mindenre van.

Azonban félve, állandó megfelelési kényszer alatt, az Unió diktátumok terhével nem lehet a megoldást „kivitelezni”. Nem lehet az összetartozás napjaként „ünnepelni” azt a napot, amikor a primitív nemzetek képzett hóhérai hazugságaikkal és vádaskodásukkal a magyarság fejét vétették. A nagyhatalmak lettek a bakó... a gyilkos. Hallottunk-e olyasmit valaha is zsidóktól, hogy a holocaustba bele kell nyugodni, hogy az részben jogos eseményorozat volt... stb. Nem hallottunk. Nos, akkor itt a példa, itt a lehetőség a magyarság sebeinek gyógyítására is. Ki kell végre vinni –ahogy zsidó testvéreink - Trianon igazságtalanságát a világ elé, törvénybe kell iktatni a Trianon-tagadás tiltását, s a tagadók megbüntetését, meg kell keresni azokat, akik hazugságokkal igyekeznek a magyarság ellen tenni az Unióban és másutt, akik rágalomazzák a magyar nemzetet, legyenek bármilyen nemzetiségűek és vallásúak. A magyarságnak végre a talpára kell állnia. Ha még képes rá Szent László és Mátyás király népe!

Miért köteles eltűnni a nemzet, hogy a zsidóságot képviselő egyik szervezet vezetője(!) a Zsidó Világkongresszuson, magyar állampolgárként, hazugságokkal és hamis vádakkal ócsárolja Magyarországot, a magyar nemzetet, egyúttal a kereszténységet? Miért kell eltűnni, hogy boldog- boldogtalan, kommunista, néppárti és liberális, Európa bármely országából belebeszélhessen nemzetünk ügyeibe, megszabja kit szerethetünk és tisztelhetünk, kinek állíthatunk szobrot, kinek az életművét vagy művészetét taníthatjuk iskoláinkban? Miért kellene szó nélkül tűnni, hogy ilyen-olyan szervezetek visszavetessenek kitüntetésekkel olyan emberektől, akik korábban nagy szolgálatot tettek a nemzetnek, Európának? Miért nem torolja meg a magyar kormány, ha az unió parlamentjében magyar színekben ülő képviselők a magyar nemzetet rossz színben tüntetik fel, annak anyagi és erkölcsi kárt okoznak? Folytathatnám a sort, de nem teszem, hiszen mindannyian látjuk, ismerjük a bajokat, s azt is, hogy a magyarság olyan helyzetbe került az elmúlt kilencvenhárom évben, amelyből csak egyféleképpen tud kitörni.

Legyünk végre zsidók!

Azt kell tennünk, amit a zsidóság tesz saját érdekében, megakadályozandó, hogy még egyszer előfordulhasson az, ami 1944-ben megtörtént. Zsidóvá kell válni abban is, hogy kiköveteljük a jóvátételt mindazok szánára, akik az 1920. júniusi és az 1947-es februári diktátumok áldozatai lettek. Fel kell olvasni a neveket, mint Japánban az atomrobbantás évfordulóján, vagy mint a WTC elpusztításának emléknapiján... Mert számunkra Trianon épp olyan tragédia, mint ez a kettő, vagy mint zsidó testvéreinknek a holocaust. Épp ezért tanulni kell végre a zsidóktól, és mindazt követelnie kell a magyarságnak is, amit ők joggal elvárnak és megkövetelnek a világtól. Mert Európa népeinek vezetői, az egyes államok bünt követtek el ellenünk éppen úgy, mint a zsidók ellen. Ám kártérítést még nem kapott a magyarság. Nem kapott azért, mert a románok, a szlovákok a szerbek, az ukránok magyar falvakat irtottak ki, tulajdonokat loptak, raboltak el, tízezreket öltek meg, csak azért mert magyarok voltak. Nemzeti kincseinket – frigidáinkat és tekercseinket – megsemmisítették, el-és kirabolták! S ebben a cselekménysorozatban az összes európai állam, amely aláírta a trianoni és a párizsi „béket” felelős, bűnös, csak úgy, mint akik a holocaustban részt vettek. S mert a holocaust terrorcselekményeiért jóvátételt fizetnek, fizessenek a magyarságnak is jóvátételt a Trianon terrorért. Mert a gyilkosság mindenkor és minden nemzettel szemben egyformán gyilkosság! Bárki követi is el a másik ellen! Nincs felmentés és nincs magyarázat.

Tegyünk hát rendet azonos mércével saját dolgainkban is! Ne csak holocaust emléknapi legyen, de legyen Trianon emléknapi is, úgy, hogy az méltó lehessen az emlékezésre. Ahogy a mohácsi vész évfordulója sem lehet a magyar-török barátság emléknapija, úgy Trianon gyásznapja sem lehet az összetartozásé... Ostoba, fából vaskarika elnevezés ez, értelem nélkül. Hisz a halottak napja sem a feltámadás örömmünnepe!

Kiáltunk világgá sérelmeinket, s kérjük az egykor szintén szenvedőket, hogy támogassák a mi kárpótlásunkat. Mert a szenvedés, a gyilkosságok, a megaláztatás nem nemzetiesség és vallásfüggő. Félve és mindentől rettegve nem lehet az igazságot kierőszakolni.

Szakítani kell a parajdi hazafi igazságkeresésével. Ki kell józanodni és végre megélni azt, amit a magyar hirdet magáról: büszkén, összetartón, határozottan és mások iránt is tisztességgel kell megkövetelnünk a nemzet igazságát. Mert azt az ellenség is érti és tiszteli. Mint tette egy székely faluban a polgármester. A románok ugyanis egyik éven vigalom szervezésébe kezdtek, nagy nemzeti ünnepüket, december 1-jét ünneplendő. A polgármester történelem tanár, velejéig rendes becsületes ember. Elment az ünnepségre, hiszen meghívták, s ott egy beszédben elmagyarázta szeretettel és kellő határozottsággal, hogy ami másnak ünnep, az nekünk, magyaroknak miért fáj... s lássunk csodát: az ünneplés alábbhagyott, majd véget ért... mert a polgármester egyenesen, de szeretettel, és megértést kérve a másik nemzet tagjaitól, megmagyarázta a valóságot. Vajon tudunk-e végre méltón emlékezni 2013. június 4-én? S felfogjuk-e végre, hogy mi az a méltóság... a mi tulajdonosi méltóságunk? Mert tulajdonosnak lenni kiraboltan és megaláztatottan is lehet. Viselkedés kérdése csupán...

Kivánhat-e ember többet?

„A Kancsendzönga (Kanchenjunga) immár a székelyek hegye. Bevették tővé-től hegyéig, s többé nem tágítanak. A lábát Dardzsilingből Kőrösi Csoma Sándor teste és lelke vigyázza s a csúcsára Eröss Zsolt vitte fel kitűzni székely lobogóját. Mostantól onnan fentről Kiss Péterrel - együtt székely és magyar - egy csapat-ként személyesen őrzik... Nem mentek hiába.”

A Hópárduc útja rövid volt, a Világ Tetejéről a csillagokig, két város és egy Föld büszke Rád, Eröss Zsolt, szülővárosod, Alma Matered városa és egész Székelyföld.

Te lettél az újabb székely csillag a Hadak útján, Csaba királyfi hadseregében.

Nomen est omen, a név végzet, a név intó jel, de Te erős voltál mindhalál-ig.

Nagynevű elődöd, Mallory és társai sok-sok évvel születésed előtt már tudták, a Himalája nem kegyelmez, Malory eltűnése napján, 1924-ben, 8530 méter magasságban hagyta ránk üzenetét.

Nem véletlenül nevezték el az őslakók az Everestet Az ország istenanyjának, Déli madárországnak, vagy Csomo Urinak, A türkis csúcs Istennőjének.

Sok sikeres hódítás résztvevője, a Dél Tírol-i R. Messner fogalmazta meg talán a legigazabb igazságot, „A halál zónájában a siker és kudarc olyan közel áll egymáshoz, mint a vihar és a szélcsend... és minden igazi kalandnál a sír és a csúcs között a választóvonal nagyon keskeny.

A csillagok örökké élnek, hőseink közül sokan jeltelen sírban nyugsznak, a Tied nem jeltelen, fejfád a Kancsendzönga.

A fák állva hálnak meg!!!

Amióta meghódítottál sok-sok csúcsot és emberi szívet, azóta még büszkébb vagyok, hogy székelynek születtem.

Szathmáry János, Gyergyószentmiklós

Kolumbán Sándor:

Nyílt levél dr. Surján Lászlónak

Nyílt levél dr. Surján Lászlónak az Európai Parlament kereszténydemokrata alelnökének, a Fidesz kimagasló tagjának

Tisztelt Surján László Úr!

Őn írt egy hason csúszó bocsánatkérő levelet a szlovákoknak, a magyarok által elkövetett oly vétkekről, bűnökről, melyek – úgy, ahogyan írja – nem léteznek.

Végigolvastam, de – elnézést – mindegyre felfordult a gyomrom a rengeteg valótlanosság miatt, ami abban a levélben áll.

Ha a többi félre is tenném, de a nyelvvel kapcsolatos rész kiverte a biztosítékot nálam.

A többi is, mert tanultam én más történelmet is, azon kívül, amit a terítéken kaptunk, melyhez ízfokozónak trágát keverték a nem jeles, nem magyar történészek, akik – épp úgy, mint most Őn levelét – rendelésre írtak ilyen meg olyan történelmet a magyarokról.

A nyelvről az alábbiakat írta Őn:

„Mit köszönhetünk magyarként a szláv, azon belül a szlovák kultúrának? Például szókincsünk egy részét. Ez számszerűen sem megvetendő, de még érdekesebb, hogy mely területeket érint. Olyan, az államiság alapjait érintő szavakról van szó, mint a király, a vajda. Szláv közvetítéssel épült be nyelvünkbe sok vallási fogalom is, például a kereszt vagy a szent szó. A földművelés és állattenyésztés szláv jövevényszavai arra utalnak, hogy ezeket a tevékenységeket is az itt élő népektől tanulta meg a honfoglaló magyarság. Csak néhány példa: kasza, kalász, gereblye, széna, kaçsa, bárány.”

Nos, Surján úr, engem nagyon érdekelt a Magyar Ertelmező Kéziszótár tartalma, az abban rögzített szóeredet bejegyzések pedig borzolták a nyelvi valóságot ismerő tudatomat, és egy adott pillanatban rávettem magam, hogy komolyan vizsgáljam meg ezek valódiságát.

A vizsgálat éveig tartott, mely alatt kiderült, hogy a szótár szóeredet megállapításai kb. 95 százalékban megalapozatlan, felületlen, hanyagság szüleményei vagy tudatos hamisítások.

Szeretném itt leírni Önnek, hogy nem kell én ügyvédje legyek a magyar nyelvnek, mert a magyar nyelv megvédi önmagát. A magyar nyelv megcáfolja azt a történelmi hazugságot is, hogy itt, ezen a földön szlávok éltek volna az úgynevezett honfoglalás idején.

(folytatása a 6. oldalon)